

ALEJANDRO PUIG AGUT

En les últimes cuades de la guerra civil, quan encara ressonava en les orelles de la gent el soroll de l'aviació o el xiulit d'aquelles bombes que en tantes ocasions els van obligar a refugiar-se en alguna cova baix terra, en aquells temps tan difícils, un 26 de febrer de 1939 naixia en el número 50 del carrer Abadia el nostre protagonista Alejandro, que ocupava el quart lloc d'un total de 6 germans: Lluís, que desgraciadament va morir amb pocs dies de vida, Consuelo, Guillermo, Alejandro, Amèlia i Gloria. La pèrdua de Lluís va ser la causa per la qual els seus pares, Gabriel i Consuelo, acolliren a Roseta, que es va convertir en germana de llet dels seus fills, i a pesar que en acabar el període de lactància va ser tornada als seus pares biològics, sempre ha tingut una excel·lent relació amb aquesta família.

Els seus pares

Gabriel i Consuelo, com la majoria de les famílies d'aquella època, es dedicaven a l'agricultura, que encara que els proporcionava escassos ingressos, almenys els permetia no

passar fam. Els fills anaven creixent i havien de buscar altres recursos. Gabriel es va aventurar al món del motor, va tindre un dels primers cotxes que van haver al poble, amb el qual feia d'ordinari i taxista. Més tard, va comprar un camió, que després va transformar en autobús, i explotava la línia Castelló-Serra d'en Galceran; al cap d'un temps, va vendre la línia a la companyia d'autobusos *Mediterráneo* i va convertir l'autobús novament en camió. L'any 1963 va arribar el telèfon a la Serra i es va instal·lar la centraleta a sa casa; el 7 d'abril d'aquell any, Gabriel va firmar un contracte amb la companyia telefònica que va romandre en vigor fins a 1975. Llavors, el contracte va passar a nom de la seua filla Consuelo i es va prolongar catorze anys més; aquell 1989 va desaparèixer la centraleta. La família va prestar aquest servei al poble durant 26 anys sense tindre

horari, ja que les telefonades sorgien a qualsevol hora del dia o de la nit.

Consuelo, sa mare, va morir als 70 anys d'edat el 12 d'octubre de 1976, a conseqüència d'una pujada de sucre; només tenia un germà: *el tio Batistet de Colau*, pare de Juan *el Fusté*, Eduardo i Celia. En canvi, el seu home Gabriel en va tindre dos: *el tio José Miguel el Botigué*, pare de Ricardo i Pepe Puig, i *la tia Amparo*, mare del *tio Arturo* i Adelina. Va morir el mateix dia que la seua dona, 19 anys després, el dia de la Mare de Déu del Pilar, el 12 d'octubre de 1989, als 84 anys, com a conseqüència d'un trencament de maluc, del qual no es va poder recuperar.

Els germans

Gabriel i Consuelo van criar els seus fills amb una educació cristiana i cada un d'ells, com és lògic, va encaminar la seua vida de manera diferent:

Roseta, que va morir molt jove i, com hem dit, era germana de llet, va formar la seua família a Castelló. Es va casar amb Pepe Gordillo i va tindre dos fills: Tolín i Luci, casada aquesta amb Rodrigo i molt vinculada al nostre poble.

Guillermo, que avui desgraciadament ja no es troba entre nosaltres, es va casar al poble amb Isabel Roig. Va heretar de son pare l'afició al motor, es va comprar un camió i va dedicar gran part de la seua vida al transport. Va tindre quatre fills: Maria Maravillas, que va morir als tres mesos de vida, Hilario, Elena i Nicanor.

Amèlia es va casar amb Felipe Salvador, també a la Serra, on va viure i van nàixer els seus fills, Susana i Héctor. Quan van tancar la fàbrica de vi a Benlloch, on treballava Felipe, se'n van anar a Castelló; ell va entrar a treballar a l'empresa *Radiadores Ordoñez* i Amèlia en una finca de pisos com a portera.

Gloria, la més xicoteta de la família, va deixar el seu poble natal en plena joventut per a traslladar-se a estudiar a València, allí va estar hostatjada al Col·legi Religios de la Doctrina Cristiana. Al llarg de la seua vida va treballar a distints llocs: va estar diversos anys en un col·legi de la Vall d'Uixó, més tard es va traslladar a Castelló, on després de prestar els seus serveis en uns quants llocs avui ho fa en un ambulatori.

En aquells anys 40-50, el rector a la Serra era Mossén Vicente Villalonga (*Mossén Vicent*), capellà que va marcar el fi d'una època al nostre poble, potser per ser l'últim d'aquella estricta censura que afectava especialment als joves, que ja començaven a viure altres tendències. A més, va saber inculcar l'evangeli de Crist a la joventut, sobretot a les xiques, de tal manera que va aconseguir que sentiren la crida de Jesús, fins i tot algunes d'elles van renunciar als plaers de la vida quotidiana, deixant els seus novios per a

entrar al convent. Van sorgir diverses vocacions religioses al poble: Adelina, Vicentica, Carmen, Angelita, Luis *de Diego*, les germanes Josefina i Maria; i entre elles la d'Alejandro i la seua germana Consuelo.

Consuelo, encara que mai va abandonar sa casa ni la labor de cuidar els seus pares i a la seua família, va ingressar d'iniciada als 19 anys a d'Institut Secular de l'Aliança de Jesús per María, i des de llavors ha seguit fidel a aquesta orde entregant-se i avançant segons li marcaven les directrius, realitzant els seus vots i fent periòdics viatges a València per a assistir a reunions i trobades amb les seues companyes. Consuelo va optar per aquesta vocació religiosa perquè li ha permès entregar-se als altres sense allunyar-se del seu entorn; ha dedicat i dedica la seua vida al servei de l'Església i dels altres.

Alejandro va passar la seua infància al poble sense conseqüències destacables; potser podríem mencionar la seua afició a la lectura, bona prova d'això ho demostra l'anècdota que li va passar una vesprada en l'escola: estava llegint tan a gust en un racó que no es va assabentar que ja se n'havien anat tots i s'havia quedat tancat; els plors del menut van

alertar a la gent i van poder donar avís al mestre. El xiquet anava creixent, impregnant-se d'aquell aire cristià que es respirava a sa casa, en aquella família tan vinculada a la parròquia i amb una gran amistat amb el capellà. Un bon dia va donar la gran alegria als seus pares, que el van abraçar emocionats en conèixer tan sorprenent notícia: volia ser sacerdot, volia dedicar la seua vida a Jesús.

La seua biografia professional

*1948 - Quan tan sols contava 9 anys d'edat, abandona el poble i ingressa en el seminari de Tortosa.

*1950 - A l'agost, als seus 11 anys d'edat, ingressa en el seminari salesià d'El Campello (Alacant).

*1951 - Es trasllada a Girona com a salesià.

*1954 - El dia 11 d'agost inicia el seu noviciat en Arbós del Penedés (Tarragona).

*1955-1958 - Durant aquests anys realitza els seus estudis de filosofia en Sant Vicent de l'Horts (Barcelona). L'any 1956, als 17 anys, li posen la primera sotana a Barcelona; a presenciar tan bonica cerimònia van acudir els seus pares i la seua germana menuda.

*1959-1961 - Realitza un trienni pràctic a Saragossa.

*1961-1965 - Cursa els seus estudis de teologia a Martí Codolar (Barcelona).

*1965 - El 6 de gener és ordenat diaca, i dos mesos després, el 19 de març, rep l'ordenació sacerdotal de mans del bisbe de Barcelona Matías Solá. Realitza la seua primera missa al Tibidabo, acompanyat dels seus familiars i amics. El mateix any, en la festa de la Mare de Déu d'agost, celebra la seua primera missa en la parròquia de la Serra; van estar com a

concelebrants: mossèn Manuel Monferrer, el pare Blanco, mossèn Vicent Villalonga, mossèn Luis Bellés i els dos mossèn Jaime, tio i nebot. Els padrins van ser els seus germans majors, Consuelo i Guillermo. Tot el poble el va acompanyar en aquesta emocionant cerimònia, i en finalitzar, els seus pares van acovidar a tots a un dinar a sa casa.

Una vegada acabats els seus estudis i ordenat sacerdot, al llarg de la seua vida, va passar per distints col·legis on es va bolcar amb il·lusió i entrega a les diferents tasques que se li van encomanar. Va estar com a cap d'estudis a la casa d'Ibi (Alacant) i més tard com a administrador. A València, va passar pel col·legi de Sant Joan

Bosco, on va ser cap d'estudis, i pel del carrer Sagunt, on era l'administrador. D'allí es va traslladar a la casa de Conca, on va exercir el càrrec de Vicari, primer, i de director de la Comunitat, després. En els anys 1997 a 1990, va estar a la casa de La Almunia de Doña Godina (Saragossa) com a cap d'estudis. D'allí va passar a Madrid, on al Centre d'Estudis de Pastoral Sant Pio X obté la llicenciatura de Catequètica. Entre els anys 1990 i 1996 desenvolupa plenament la seua vocació educativa pastoral al col·legi de Cartagena (Múrcia).

L'any 1996 el traslladen al col·legi Don Bosco d'Alacant, on va continuar fins als seus últims dies aquella labor pastoral amb els seus xics, que tant l'apreciaven. La vesprada del divendres 19 de desembre de 2003, després de prendre les seues fotografies al tradicional festival de nades, el cor li va jugar una mala passada i ens va deixar per a anar-se'n a passar el Nadal amb Son Pare. A punt de complir 65 anys, portava 47 de vida religiosa i 38 de sacerdoci.

El seu poble i la seua gent

El pare Alejandro, no cap el menor dubte, ha sigut una persona molt popular al nostre poble. Tot i la seua extensa vida religiosa als nombrosos centres pels quals va passar, sempre li quedava temps per al seu poble i la seua família, pels qui sentia un entranyable afecte i no deixava de visitar tan prompte com el seu deure li ho permetia.

En aquest poble que tant volia i rodejat dels seus, va voler celebrar les seues bodes de plata de sacerdoci. El dia 15 d'agost de 1990, data en què se celebra la festivitat de la Mare de Déu de la Serra, Alejandro, acompanyat per tot el poble i junt amb els seus dos companys de promoció Lluís Peris i José A. Luquin, va oficiar la Missa Major, una cerimònia molt bonica on no van faltar el tradicional "besamans" i els regals del poble, de la seua família i de la parròquia. Novament, van actuar de padrins els seus dos germans majors, que van obsequiar tota la família amb una dinar.

Quan passava les seues vacances al poble, el primer era posar-se a disposició del rector, que solia aprofitar la seua estada per a prendre's un respir amb la seua família i deixar-lo al càrrec de la parròquia. Alejandro s'ocupava amb gust i alegria d'aquestes tasques, preparant amb gran il·lusió totes les celebracions, sermons, processons, etc.

La fotografia era una de les seues grans aficions, tots el recordem amb la seua càmera penjada al coll passejant pels carrers del poble i conversant alegrement amb els veïns, sempre amb el seu somriure als llavis. A vegades, els passejos eren més llargs; acompanyat de la seua germana Consuelo o d'altres familiars, recorria els camins visitant fonts, coves, muntanyes o, simplement, feia un passeig fins a la font de l'Andreu; qualsevol lloc servia per a prendre bones fotografies i respirar aquella tranquil·litat i aquella pau que li servien per a recarregar les piles abans de tornar al tràfec del seu treball. En una ocasió que va fer una excursió amb els seus familiars al tossal de Penyagolosa, va patir un mareig a conseqüència d'una pujada de tensió i van haver d'avisar a un helicòpter que el va portar a l'hospital de Castelló. Una vegada recuperat, els va dir als seus familiars amb humor: "La pròxima vegada convindria fer el recorregut al revés, pujar en helicòpter i baixar a peu".

No hi ha dubte que professava un gran amor a la seua família, amb la qual mantenia continu contacte i compartia moments íntims com el Nadal, aniversaris, etc.; i per descomptat, sempre estava present a totes les celebracions importants, com les bodes, batejos, o primeres comunions dels seus, que lògicament oficiava ell. Els seus familiars, en agraïment a aquell afecte que els demostrava i al gran suport que sempre rebien d'ell, li tenien preparat un homenatge amb una festa sorpresa per al dia de la seua jubilació (dos mesos després de la defunció) amb diversos regals que sens dubte li hagueren fet molta il·lusió, com un arbre genealògic familiar i un llibre recopilatori de tots els esdeveniments importants de la seua vida, dedicat per tots. Lamentablement, no va poder gaudir d'allò que amb tant de gust li havien preparat.

Els seus companys de "fatigues" el definixen com un salesià seré i tranquil, totalment entregat a la seua vocació d'educador, sempre amb ganes d'aprendre; bolcat en l'ensenyança dels joves fins a l'últim moment, va saber crear en les seues classes un ambient d'estima i il·lusió. Treballador constant, respectuós, ordenat i apreciat per la seua senzillesa.

Servisca aquest escrit com un homenatge més al pare Alejandro, que va demostrar ser un serratí de pura soca, passejant amb orgull el nom del nostre poble per tots els llocs que va freqüentar, i estem segurs que ho seguix fent ara allà on es trobe. Tal era l'amor pel seu poble, que després de sis anys de la seua marxa, es mereixia estar novament present amb nosaltres en aquestes festes patronals de 2010.

